

Nội dung bài viết

1. [Dàn ý phân tích khổ 1 Nói với con chi tiết](#)
2. [Phân tích Nói với con khổ 1 \(mẫu 1\)](#)
3. [Phân tích khổ đầu bài thơ Nói với con ngắn nhất \(mẫu 2\)](#)
4. [Phân tích bài thơ Nói với con khổ 1 \(mẫu 3\)](#)
5. [Phân tích khổ 1 bài Nói với con \(mẫu 4\)](#)
6. [Phân tích bài Nói với con khổ 1 \(mẫu 5\)](#)

Dàn ý phân tích khổ 1 Nói với con chi tiết

1. Mở bài

- Giới thiệu những nét tiêu biểu về nhà thơ Y Phương (khái quát đặc điểm về con người, cuộc đời, phong cách nghệ thuật, các sáng tác tiêu biểu,...)
- Giới thiệu những nét tiêu biểu về bài thơ “Nói với con” (hoàn cảnh sáng tác, cảm hứng chủ đạo, khái quát giá trị nội dung và nghệ thuật,...)
- Giới thiệu khái quát về khổ thơ thứ nhất của bài thơ “Nói với con”.

2. Thân bài

*** Cội ngu ồn sinh thành và nuôi dưỡng con trước hết đó chính là gia đình.**

- Những hình ảnh thơ “chân phải”, “chân trái”, “một bước”, “hai bước” đã gợi lên hình ảnh những bước đi chập chững đầu đời của mỗi con người.
- Những hình ảnh “tiếng nói”, “tiếng cười” đã gợi lên hình ảnh đứa trẻ với những tiếng bi bô tập nói.
- Những hình ảnh “tới cha”, “tới mẹ” sự cố vũ của cha mẹ và cha mẹ chính là vòng tay êm ấm, là điểm tựa vững chắc cho mỗi người

→ Gia đình, cha mẹ chính là cội ngu ồn đầu tiên sinh ra và nuôi dưỡng mỗi đứa con khôn lớn thành người.

*** Cội ngu ồn đó còn là quê hương:**

- Quê hương đã được giới thiệu qua lối nói giàu hình ảnh của những người dân vùng cao - “người đ ồng mình”.

- Hồ ngữ “con ơi” khiến cho những lời của người cha càng thêm thân thương, trìu mến.

- Hình ảnh giàu sức gợi:

+ “Đan lòe cài nan hoa” vừa tả thực công cụ lao động thô sơ được những con người nơi đây trang trí trở nên đẹp đẽ hơn vừa gợi đôi bàn tay khéo léo, cần cù, tài hoa, giàu sáng tạo của họ đã khiến những nan nứa, nan tre vốn đơn giản, thô sơ trở thành những “nan hoa”.

+ “Vách nhà ken câu hát” vừa tả thực lối sinh hoạt văn hóa cộng đồng và gia đình của “người đồng mình” khiến cho những vách nhà ấy như được ken dày thêm lên trong những câu hát, từ đó nó gợi lên một thế giới tâm hồn tinh tế và tràn đầy lạc quan của những người dân miền cao.

+ Các động từ “cài”, “ken” vừa miêu tả được động tác khéo léo vừa gợi sự gắn bó với nhau của những “người đồng mình”

- Hình ảnh nhân hóa “rừng cho hoa” và “con đường cho những tấm lòng” cùng điệp ngữ “cho” đã cho thấy tấm lòng rộng mở, hào phóng, sẵn sàng ban tặng tất cả những gì đẹp đẽ nhất, tuyệt vời nhất của quê hương, thiên nhiên.

- Cội nguồn sinh thành, nuôi dưỡng mỗi người trưởng thành chính là những kỉ niệm êm đềm đẹp đẽ, hạnh phúc và tuyệt vời nhất của cha mẹ.

+ “Nhớ về ngày cưới” là nhớ về kỉ niệm cho sự khởi đầu của một gia đình, một tổ ấm.

+ “Ngày đầu tiên đẹp nhất” ấy có thể là ngày cưới của cha mẹ nhưng nó cũng có thể là ngày con chào đời, ngày bố mẹ được hạnh phúc đón chờ con.

3. Kết bài

Khái quát những nét đặc sắc nhất về giá trị nội dung và giá trị nghệ thuật của khổ đầu bài thơ “Nói với con” và nêu cảm nhận của bản thân.

Phân tích Nói với con khổ 1 (mẫu 1)

Trong sự nghiệp sáng tác của Y Phương, bài thơ "Nói với con" là một tác phẩm tuy được hình thành bằng ngôn ngữ mộc mạc, đơn sơ của con người dân miền núi nhưng thấm đượm bao ý nghĩa thật sâu xa về tình quê hương, dân tộc. Đoạn 1 bài thơ Nói với con thể hiện sâu sắc tấm lòng thiết tha ấy:

*Chân phải bước tới cha
Chân trái bước tới mẹ
Một bước chạm tiếng nói
Hai bước tới tiếng cười
Người đông mình yêu lắm con ơi
Đan lò cài nan hoa
Vách nhà ken câu hát
Rừng cho hoa
Con đường cho những tấm lòng
Cha mẹ mãi nhớ về ngày cưới
Ngày đầu tiên đẹp nhất trên đời.*

Bài "Nói với con", một tác phẩm văn học đã được Y Phương sáng tác sau khi được chuyển về công tác tại Sở văn Hóa - Thông tin tỉnh Cao Bằng. Mang âm hưởng của lời một người cha dặn dò đứa con trước lúc nó để rời xa quê hương để lập thân, lập chí, cả bài thơ nói chung, đoạn thơ trên nói riêng đã khơi gợi để đứa con khắc ghi về cội nguồn sinh dưỡng của bản thân mình với những ngôn từ mộc mạc, bình dị, giọng đi đâu thật thiết tha, đầy tình yêu thương.

Đoạn thơ được mở đầu bằng bốn dòng thơ năm chữ thật ngắn gọn:

*"Chân phải bước tới cha
.....
Hai bước tới tiếng cười".*

Thông qua những ngôn ngữ mộc mạc, bình dị, cách nói tự nhiên của người dân núi, bốn dòng thơ đã góp phần khơi gợi khung cảnh cảnh trong một ngôi nhà sàn đơn sơ, ấm áp, một đứa trẻ thơ đang chập chững với những bước đi chưa vững chãi, bị bỏ những tiếng nói thơ ngây đầu đời giữa vòng tay yêu thương, nâng đỡ của người mẹ, người cha.

Cứ thế, khi bàn chân phải của đứa con chẳng may hụt hẫng, ngã nghiêng thì đã có người cha sẵn sàng nâng đỡ, còn khi trẻ vấp vấp về bên trái thì vòng tay yêu thương của mẹ lại dang ra, ôm ấp, vuốt xoa. Mỗi bước đi vững chãi của con, từng tiếng nói được con phát ra rành rọt là những tiếng cười mừng vui của mẹ, của cha vang lên. Và, bằng từng ngôn từ bình dị ấy, khổ thơ như muốn khẳng định rằng: người con được lớn lên, được trưởng thành là nhờ vòng tay yêu thương của cha mẹ trong không khí của một gia đình hạnh phúc.

Không chỉ nhờ tình yêu của một gia đình hạnh phúc, mà còn theo lời tâm tình của người cha, nhân vật trữ tình trong bài thơ, đứa con còn nhờ cuộc sống lao động, nhờ khung cảnh thiên nhiên thơ mộng, nghĩa tình nâng đỡ trưởng thành:

"Người đồng mình yêu lắm con ơi

.....

Ngày đầu tiên đẹp nhất trên đời".

Trong các dòng thơ trên, cụm từ "người đồng mình" cũng là cách nói mộc mạc, bình dị của người dân miền núi. Tuy giản dị, nhưng lại thấm đượm vào các ngôn từ ấy bao tình thân thương, xứ sở của những con người miền núi, những người cùng sống trên một vùng đất, có cùng một cội nguồn dân tộc. Cuộc sống lao động ấy đã được nhà thơ gọi lên qua những hình ảnh đẹp, tả thực mà rất giàu ý nghĩa:

*"Đan lò cài nan hoa
Vách nhà ken câu hát".*

"Lò" là một dụng cụ dùng đánh bắt cá được đan bằng những nan tre, mây, được vót tròn. Cái dụng cụ bình dị ấy vừa là phương tiện lao động phục vụ đời sống, vừa là một sáng tạo tại đây chất văn hóa. Bởi vì, mỗi vành nan được vót, chuốt thật tỉ mỉ bằng đôi bàn tay cần cù, khéo léo của người lao động.

Cái vành nan ấy sẽ được đan cài thật khít, thật kín để đánh bắt được cá, đồng thời, nó cũng cần phải được đan cho đẹp, cho khéo, tạo thành những nan hoa quấn quýt vào nhau. Hình ảnh ấy cho thấy cuộc sống lao động, nhất là lao động ở miền núi không mấy dễ dàng, bao mồ hôi nhọc nhằn của con người đã đổ xuống.

Thế nhưng, qua lời thơ ngọt ngào tình quê hương của Y Phương, dường như cuộc sống mặn mòi ấy cũng có cái thi vị, nên thơ, đầy tình người chia sẻ. Nó đã tự nhiên từ bao đời, nâng đỡ cho những đứa con trưởng thành trong lao động.

Nếu như cái "lò", vật dụng đánh bắt cá mộc mạc, bình dị đã góp phần cho đứa con trưởng thành thì "vách nhà", "câu hát" cũng là hình ảnh, âm điệu thân thương, gắn bó, góp phần chở che con người, giúp quá trình sinh dưỡng, trưởng thành của con người thêm vững vàng, bền bỉ.

Như ta đã biết, "vách nhà" người miền núi ở Cao Bằng thường được làm bằng những tấm ván gỗ đứng sát vào nhau hoặc đan bằng nan tre nứa. Chúng được ken, cài sát kính vào nhau. Đó là những vật dụng đơn sơ, mộc mạc, rất gần gũi với tự nhiên. Vậy mà, khi được đưa vào thơ ca lại trở nên thi vị vô cùng, nhất là, đan xen vào vách nhà ấy là cung đàn, điệu hát tươi vui, giàu sắc thái nghệ thuật:

"Vách nhà ken câu hát"

Câu thơ với những ngôn từ bình dị ấy đã góp phần gọi lại không khí tươi vui, sinh động của hiện thực vốn thường xảy ra đối với người dân miền núi. Đó là hình ảnh

người dân miền núi sau những giờ lao động nhọc nhằn, họ thường cùng nhau quây quần ca hát, thổi kèn, thổi sáo, gảy đàn. Tiếng hát, điệu đàn của họ tha thiết, quẩn quýt như cài vào vách nhà, vấn vương, vấn vít hồn người. Xiết bao yêu thương, bao hạnh phúc mà quê hương ban tặng cho họ. Và, đứa con cũng được trưởng thành trong tình yêu thương đó.

Song song đó, rừng núi quê hương thơ mộng, nghĩa tình cũng góp phần hun đúc cho người con tinh thần, tình yêu thương để trưởng thành:

*"Rừng cho hoa
Con đường cho những tấm lòng".*

Nếu như hình dung về một vùng núi cụ thể, chắc hẳn mỗi người có thể gắn nó với những hình ảnh khác cách nói của Y Phương: là thác lũ, là bạt ngàn cây hay rộn rã tiếng chim thú hoặc cả những âm thanh "gió gào ngàn, giọng ngu ồn hét núi", những bí mật của rừng thiêng.....

Nhưng Y Phương chỉ chọn một hình ảnh thôi, hình ảnh "hoa" để nói về cảnh quan của rừng. Nhưng hình ảnh ấy có sức gợi rất lớn, gợi về những gì đẹp đẽ và tinh túy nhất. Hoa trong "Nói với con" có thể là hoa thực - như một đặc điểm của rừng - và khi đặt trong mạch của bài thơ, hình ảnh này là một tín hiệu thẩm mỹ góp phần diễn đạt điểu tác giả đang muốn khái quát: chính những gì đẹp đẽ của quê hương đã hun đúc nên tâm hồn cao đẹp của con người ở đó.

Quê hương còn hiện diện trong những gì gần gũi, thân thương. Đó cũng chính là một ngu ồn mạch yêu thương vẫn tha thiết chảy trong tâm hồn mỗi người, bởi "con đường cho những tấm lòng". Điệp từ "cho" mang nặng nghĩa tình. Thiên nhiên đem đến cho con người những thứ cần để lớn, dành tặng cho con người những gì đẹp đẽ nhất. Thiên nhiên đã che chở, nuôi dưỡng con người cả về tâm hồn và lối sống.

Bằng cách nhân hoá "rừng" và "con đường" qua điệp từ "cho", người đọc có thể nhận ra lối sống tình nghĩa của "người đồng mình". Quê hương ấy chính là cái nôi để đưa con vào cuộc sống êm đềm. Sung sướng ôm con thơ vào lòng, người cha nói với con về kỉ niệm có tính chất khởi đầu cho hạnh phúc gia đình:

*"Cha mẹ mãi nhớ về ngày cưới
Ngày đầu tiên đẹp nhất trên đời".*

Mạch thơ có sự đan xen, mở rộng: từ tình cảm gia đình mà nói tới quê hương. Đoạn thơ vừa là một lời tâm tình ấm áp, vừa là một lời dặn dò đầy tin cậy của người cha trao gửi tới con.

Bằng những thơ đẹp, giản dị bằng cách nói cụ thể, độc đáo mà gần gũi của người miền núi, người cha muốn nói với con rằng: vòng tay yêu thương của cha mẹ, gia đình, nghĩa tình sâu nặng của quê hương làng bản - đó là cái nôi đã nuôi con khôn lớn, là cội nguồn sinh dưỡng của con. Con hãy khắc ghi đi đâu đó.

Chi tiết "đọc đá kê cao quê hương" quả là một hình ảnh đầy ấn tượng, chứa niềm tự hào cao độ của nhà thơ đối với dân tộc thân yêu. Thông qua đó, nhà thơ với vai trò người cha mong muốn đứa con phải biết tự hào về truyền thống quê hương, phải luôn tự tin, vững bước trên đường đời. Lòng mong muốn ấy còn được thể hiện trong giọng thơ thiết tha, trù mẫn bởi ngữ điệu cảm thán: "thương lắm con ơi"; "đâu con", ở những lời tâm tình dặn dò: "nghe con" nhưng lại chắc nịch niềm tin nói dối của người dân miền núi, vừa giàu hình ảnh vừa tự nhiên, xúc động lòng người.

Từ đó, ta cảm nhận đi đâu lớn lao nhất mà cha muốn truyền lại cho đứa con là lòng tự hào với sức sống mạnh mẽ, bền bỉ với truyền thống quê hương cao đẹp và niềm tin con bước vào đời.

Bằng những từ ngữ, hình ảnh giàu cảm xúc gợi cảm, lối nói niềm vui mộc mạc, ví von sinh động, giọng điệu thiết tha trù mẫn, nhịp điệu lúc nhanh lúc đầy khát vọng làm người; bài thơ "Nói với con" của Y Phương nói chung, đoạn thơ trên nói riêng đã giúp ta hiểu sâu sắc các đặc điểm, tính cách thật cao đẹp của người dân trên miền núi, cũng là dân tộc.

Từ đó, bài thơ và đoạn thơ như gợi nhắc mỗi chúng ta phải luôn có tình cảm gắn bó với quê hương, với truyền thống bởi đó là cội nguồn dân tộc. Cũng như ta phải có ý chí vươn lên trong cuộc sống tươi đẹp của quê hương, dù quê hương còn lắm gian khó, cam go.

Thật ra, núi rừng vẫn có thể có những ngày hoang sơ bởi đường đi còn nhiều gai góc, vất vả, hổ báo... Nhưng, thiên nhiên quê hương vẫn đẹp và hào phóng với muôn vàn hương sắc của hoa rừng hun đúc cho đứa con về đẹp trong sáng, giản dị, mộc mạc, hậu trong tâm hồn. Cũng như, con đường rừng vô tận sẽ góp phần hun đúc cho con lối sống nghĩa tình vì trên con đường mà suốt đời con đi qua, con đã và sẽ được gặp, được nhận bao tâm lòng đôn hậu, thủy chung của "người đồng mình", của dân tộc mình.

Như vậy, thông qua những lời thơ thật tự nhiên tuy rất cụ thể nhưng lại có ý nghĩa biểu trưng và khái quát thật sâu sắc, cả bài thơ nói chung, đoạn thơ trên nói riêng đã thể hiện thật sâu sắc tấm lòng yêu thương con bao la, rộng lớn của người cha. Tình yêu thương ấy không biểu hiện trong những lời âu yếm, ngợi khen mà bằng lời dặn dò, trù mẫn, ấm áp, tràn ngập niềm tin đối với đứa con trong giờ phút tiễn đưa con lên đường lập chí, lập thân.

Bằng cách khơi gợi cội nguồn sinh dưỡng góp phần hun đúc cho sự trưởng thành của đứa con, người cha có khát vọng con mình sẽ luôn khắc ghi để gìn giữ và phát huy sao cho truyền thống cao đẹp của dân tộc mãi mãi bền vững, trường tồn. Với ý nghĩa cao đẹp ấy, lời dạy của người cha như con ngấn gửi đến chúng ta mãi mãi có giá trị đối với tất cả dân tộc đang sống trên đất nước Việt Nam thân yêu này. Vì vậy, chúng ta hãy ghi nhớ và phát huy để sống tình nghĩa, thủy chung, xứng đáng với công lao của tổ tiên, dân tộc.

Phân tích khổ đầu bài thơ Nói với con ngắn nhất (mẫu 2)

Bài thơ "Nói với con" của Y Phương bằng những cách nói, cách nghĩ, những hình ảnh mộc mạc, cụ thể của người dân tộc Tày, tác giả cho người đọc hiểu được sự nuôi dưỡng, che chở của cha mẹ đối với con và mong con sống xứng đáng với quê hương.

Đứa con sinh ra suốt một thời ấu thơ của nó. Bước đi chập chững đầu tiên của một con người thật trang trọng và cảm động. Vì nó có thể yên tâm, tin cậy trong vòng tay của cha, của mẹ.

Con lớn lên từng ngày trong tình thương yêu của cha và mẹ. Bằng những hình ảnh thật cụ thể, Y Phương đã tạo được không khí gia đình đầm ấm, quây quần. Đứa trẻ sinh ra trong gia đình hạnh phúc và lớn lên bằng sự đùm bọc, dịu dàng:

*"Chân trái bước tới cha
Chân phải bước tới mẹ".*

Tấm lòng của mẹ, của cha là cái đích để con hướng tới. Sự lớn lên của đứa trẻ rất đời thường. Hình ảnh cụ thể mà giàu chất thơ:

*"Một bước chạm tiếng nói
Hai bước tới tiếng cười".*

Hai thao tác tư duy không cùng hệ thống vừa sáng tạo biết bao! Không biết đó là sáng tạo của nhà thơ hay của dân tộc Tày ở Cao Bằng, một cách nói mộc mạc vốn dĩ đã có trong thơ.

Câu thơ có được cái ấm áp, rói rít, ngọt ngào, một thứ âm vang của những người làm mẹ, làm cha ai mà không bỡ ngỡ, xao xuyến.

Tuy vậy, dù tấm lòng của cha mẹ có độ bao dung sâu lớn đến đâu, đứa con rất cần nhưng chưa đủ. Ở đây có bầu sữa tinh thần thứ hai là quê hương. Như vậy, khổ thơ đầu của bài thơ là bức tranh gia đình đầm ấm, hạnh phúc trong sự chăm chút đứa con,

đồng thời người cha nói với con lời đầu tiên, nhắc nhở con về tình cảm gia đình ruột thịt, về cội nguồn của mỗi người.

Phân tích bài thơ Nói với con khổ 1 (mẫu 3)

Là một nhà thơ dân tộc Tày, những sáng tác của Y Phương luôn hấp dẫn và để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng bạn đọc bởi ngôn ngữ, hình ảnh thơ mang đậm dấu ấn, lối tư duy của con người vùng cao. Nhắc đến nhà thơ Y Phương, không thể nào không nhắc tới bài thơ “Nói với con” - một trong số những sáng tác tiêu biểu viết về tình cảm gia đình. Đặc biệt, khổ thơ thứ nhất của bài thơ đã thể hiện rõ nét và chân thực cội nguồn đã sinh thành và nuôi dưỡng những người con.

Trong những lời tâm tình của người cha đối với con ở khổ thơ thứ nhất, cội nguồn sinh thành và nuôi dưỡng con trước hết đó chính là gia đình.

*Chân phải bước tới cha
Chân trái bước tới mẹ
Một bước chạm tiếng nói
Hai bước tới tiếng cười.*

Mỗi đứa con đầu sinh ra, lớn lên và trưởng thành trong sự chờ đợi, trông mong và trong vòng tay yêu thương trìu mến của cha mẹ. Và vì thế, những hình ảnh thơ “chân

phải”, “chân trái”, “một bước”, “hai bước” đã gọi lên hình ảnh những bước đi chập chững đầu đời của mỗi con người, đó là những bước đi đầu tiên trong cuộc đời mỗi con người và luôn nhận được sự cổ vũ, nâng đỡ của cha mẹ. Không chỉ là những bước đi đầu tiên, mà qua những hình ảnh “tiếng nói”, “tiếng cười” đã gọi lên hình ảnh đưa trẻ với những tiếng bi bô tập nói. Đặc biệt, những lần đầu tiên con tập đi tập nói luôn nhận được sự cổ vũ của cha mẹ và cha mẹ chính là vòng tay êm ấm, là điểm tựa vững chắc cho mỗi người, những hình ảnh “tới cha”, “tới mẹ” đã giúp chúng ta nhận thấy rõ đi đầu đó. Như vậy, gia đình, cha mẹ chính là cội ngu ồn đầu tiên sinh ra và nuôi dưỡng mỗi đứa con khôn lớn thành người. Nhưng với tác giả, cội ngu ồn ấy không chỉ là gia đình mà còn là quê hương.

*Người đồng mình yêu lắm con ơi
Đan lò cài nan hoa
Vách nhà ken câu hát
Rừng cho hoa
Con đường cho những tấm lòng.*

Hình ảnh quê hương đã được giới thiệu qua lối nói giàu hình ảnh của những người dân vùng cao - “người đồng mình”. Cách diễn đạt ấy kết hợp với hô ngữ “con ơi” khiến cho những lời của người cha càng thêm thân thương, trìu mến. Thêm vào đó, tác giả đã sử dụng hàng loạt các hình ảnh giàu sức gợi để làm bật nổi vai trò của quê hương. “Đan lò cài nan hoa” vừa tả thực công cụ lao động thô sơ được những con người nơi đây trang trí trở nên đẹp đẽ hơn vừa gợi đôi bàn tay khéo léo, cần cù, tài hoa, giàu sáng tạo của họ đã khiến những nan nứa, nan tre vốn đơn giản, thô sơ trở thành những “nan hoa”. Còn hình ảnh “vách nhà ken câu hát” vừa tả thực lối sinh hoạt văn hóa cộng đồng và gia đình của “người đồng mình” khiến cho những vách nhà như được ken dày trong những câu hát, từ đó nó gợi lên một thế giới tâm hồn tinh tế và tràn đầy lạc quan của những người dân miền cao. Cùng với đó, các động từ “cài”, “ken” vừa miêu tả được động tác khéo léo vừa gợi sự gắn bó với nhau của những “người đồng mình” trong cuộc sống lao động. Thêm vào đó, với hình ảnh nhân hóa “rừng cho hoa” và “con đường cho những tấm lòng” cùng điệp ngữ “cho” đã cho thấy tấm lòng rộng mở, hào phóng, sẵn sàng ban tặng tất cả những gì đẹp đẽ nhất, tuyệt vời nhất của quê hương, thiên nhiên dành cho những người con trên mảnh đất thân thương ấy.

Cuối cùng, cội ngu ồn sinh thành, nuôi dưỡng mỗi người trưởng thành chính là những kỉ niệm êm đềm đẹp đẽ, hạnh phúc và tuyệt vời nhất của cha mẹ.

*Cha mẹ mãi nhớ về ngày cưới
Ngày đầu tiên đẹp nhất trên đời.*

“Nhớ về ngày cưới” chính là nhớ về kỉ niệm cho sự khởi đầu của một gia đình, một tổ ấm. Có thể thấy, ngày cưới chính là minh chứng tuyệt vời nhất cho tình yêu của cha

mẹ và con cũng chính là kết tinh của tình yêu ngọt ngào ấy. “Ngày đầu tiên đẹp nhất” ấy có thể là ngày cưới của cha mẹ nhưng nó cũng có thể là ngày con chào đời, ngày bố mẹ được hạnh phúc đón chờ con.

Tóm lại, đoạn thơ chính là lời nhắn nhủ, dặn dò đầy yêu thương, trù mến của cha đối với con về cội nguồn sinh thành, nuôi dưỡng con. Gia đình, quê hương và những kỉ niệm êm đềm, hạnh phúc của cha mẹ chính là nền tảng để con ngày càng khôn lớn và trưởng thành.

Phân tích khổ 1 bài Nói với con (mẫu 4)

Thơ của Y Phương rất dễ nhận ra, ông thường viết về tình cảm gia đình, quê hương, đất nước. Thơ của ông thể hiện tình cảm chân thành mạnh mẽ trong sáng, cách tư duy giàu hình ảnh của người miền núi. Từ những đề tài quen thuộc đó, Y Phương đã cho ra đời một bài thơ về tình phụ tử đó là "Nói Với Con". Một cách diễn đạt mộc mạc chân chất của người miền núi những lời tâm tình tha thiết, những lời dặn dò ân cần, chia sẻ của người cha đối với con lòng tự hào về con người và quê hương yêu dấu của mình.

Mở đầu bài thơ là lời nhắn nhủ của người cha đối với con về gia đình, quê hương, đất nước, nghĩa tình:

*Chân phải bước tới cha
Chân trái bước tới mẹ
Một bước chạm tiếng nói
Hai bước tới tiếng cười
Người đồng mình yêu lắm con ơi
Đan lờ cài nan hoa
Vách nhà ken câu hát
Rừng cho hoa
Con đường cho những tấm lòng
Cha mẹ mãi nhớ về ngày cưới
Ngày đầu tiên đẹp nhất trên đời.*

Con được sinh ra và lớn lên trong tình yêu thương của cha mẹ, trong lao động và trong thiên nhiên thơ mộng nghĩa tình của quê hương. Gia đình quê hương là cái nôi êm của đời con.

Đoạn thơ mở ra hình ảnh gia đình êm ấm, hạnh phúc

*Chân phải bước tới cha
Chân trái bước tới mẹ*

*Một bước chạm tiếng nói
Hai bước tới tiếng cười
Người đồng mình yêu lắm con ơi*

Bằng những hình ảnh cụ thể giản dị, Y Phương đã gợi tả hình ảnh gia đình ấm êm hạnh phúc. Đó là hình ảnh con đang chập chững bước đi. Tiếng nói tiếng cười của con đều do ba mẹ ban tặng. Con lớn lên từng ngày trong vòng tay yêu thương của gia đình, trong sự nâng niu và mong chờ của cha mẹ. Những hoạt động bình dị của dân tộc Tày "Đan lồ", "Ken".

Ba chữ "Người đồng mình" Y Phương gọi tên người cùng làng thật thân mật đầy giản dị, bộc lộ tình cảm quê hương gắn bó. "Người đồng mình" tuy cuộc sống vất vả nhưng họ có ý chí mạnh mẽ, khoáng đạt, nghĩa tình gắn bó với quê hương, dấu quê hương có nhiều khó khăn. "Người đồng mình" là người quê mình, là những biểu tượng cho vẻ đẹp của quê hương.

Bài thơ thể hiện tình cảm yêu quê hương thấm thiết của cha mẹ dành cho con cái, tình yêu và niềm tự hào quê hương đất nước. Bài thơ còn thể hiện lòng yêu thương con cái, ước mong thế hệ mai sau nối tiếp xứng đáng truyền thống của tổ tiên, dân tộc, quê hương.

Bài thơ "Nói với con" của Y Phương bằng những cách nói cách nghĩ, những hình ảnh mộc mạc, cụ thể của người dân tộc Tày, tác giả cho người đọc hiểu được sự nuôi dưỡng, che chở của cha mẹ đối với con và mong con sống xứng đáng với quê hương.

Phân tích bài Nói với con khổ 1 (mẫu 5)

Trong thành tựu của văn học hiện đại Việt Nam từ sau cách mạng tháng tám có những đóng góp không nhỏ của thơ ca các dân tộc anh em trong đó có Y Phương -nhà thơ dân tộc Tày. Thơ Y Phương có những đặc điểm rất dễ nhận ra . Đó là cách nói, nghĩ bằng hình ảnh mộc mạc, khái quát và giàu chất thơ về gia đình, quê hương đất nước.

Từ những đề tài rất quen thuộc về tình phụ tử, tác giả Y Phương đã cho ra đời bài thơ "Nói với con". Suốt chiều dọc của bài thơ, tác giả nhấn nhủ với đứa con về tình yêu quê hương, đất nước và phát huy truyền thống quý báu của dân tộc .

Mở đầu bài thơ là mười một câu thơ đầy tình yêu thương, ấm áp của gia đình.

*"Chân phải bước tới cha
Chân trái bước tới mẹ
Một bước chạm tiếng nói
Hai bước tới tiếng cười*

*Người đồng mình yêu lắm con ơi
Đan lò cài nan hoa
Vách nhà ken câu hát
Rừng cho hoa
Con đường cho những tấm lòng
Cha mẹ mãi nhớ về ngày cưới
Ngày đầu tiên đẹp nhất trên đời."*

Đứa con sinh ra và suốt một thời thơ ấu của nó được sống trong vòng tay đùm bọc của bố và mẹ . Bước đi chập chững đầu tiên của một con người thật trang trọng, bởi lần đầu đứa trẻ đi bằng chính đôi chân của mình, còn cảm động vì nó có thể yên tâm, tin cậy trong vòng tay của bố và mẹ . Đứa trẻ ấy sinh ra trong hạnh phúc và lớn lên bằng sự đùm bọc dặt dìu.

*"Chân phải bước tới cha
Chân trái bước tới mẹ"*

Câu thơ tưởng như chỉ là kể, tả mà xiết bao trù mến, thân thương. Tấm lòng của mẹ, của cha là để con hướng tới. Sự lớn lên của đứa trẻ rất đổi hồn nhiên. Tiếng nói, tiếng cười là cái phía đông rạng rỡ. Hình ảnh cụ thể mà giàu chất thơ là ở cách đo đếm chi li dài

*"Một bước chạm tiếng nói
Hai bước tới tiếng cười"*

Hai thao tác tư duy không cùng một hệ thống thật đáng yêu. Câu thơ có cái riu rít, ngọt ngào, một thứ âm vang mà những người làm bố, làm mẹ ai không b ấ i ấ i, xao xuyên. Tuy vậy, dù tấm lòng cha mẹ có bao dung rộng lớn đến đâu, đứa con rất cần nhưng vẫn chưa là đủ. Phải có cả quê hương nuôi lớn con từng ngày

*"Người đồng mình yêu lắm con ơi
Đan lò cài nan hoa
Vách nhà ken câu hát
Rừng cho hoa
Con đường cho những tấm lòng
Cha mẹ mãi nhớ về ngày cưới
Ngày đầu tiên đẹp nhất trên đời"*

Những hoạt động thật bình dị, thường nhật của dân tộc Tày "đan lò, ken" mà sao lại thiêng liêng vô cùng. "Người đồng mình yêu lắm con ơi". Từ "người đồng mình" nghe sao thật gần gũi, thương yêu. Những người dân làng mình yêu lắm con ơi. Ta dù có nghèo khó nhưng chỉ cần tình cảm vẫn có thể gắn kết yêu thương. Dù vậy người dân

làng mình vẫn sống hòa quyện cùng với thiên nhiên, núi rừng bạt ngàn Tây Bắc. Vì vậy nên "rừng cho hoa, con đường cho những tấm lòng". Rừng nuôi sống con người ta, từng con đường cho ta tấm lòng bao dung, rộng mở.